

Árnyékháború

KULTÚRA

Carria fumerra...

Kevés szó vált ki ennél szorongatóbb riadalmat az ynevi Délvidék egyszerű lakóiból. Török villanását idézi az éjszakában, a boritalba csempészett méreg keserű zamatát, sötét szempárok szikrázását a báli selyemlegyezők takarásában. Gorvikban jól ismert és tiszteletben tartott fogalom, egyike az ország nagymúltú történelmi hagyományainak; másutt azonban, kegyesebb avagy együgyűbb istenségek jogara alatt, a pusztá említése is borzadályt vált ki. Paradox helyzet ez, hiszen az árnyékháború korántsem szed annyi áldozatot, mint az igazi, s messze nem jár akkora pusztítással és felfordulással. Az átlagembert mégis jobban elrémíti, mert nem látja át a frontvonalakat, teljes tájékozatlanságban van a harcoló feleket és céljaikat illetően, s miközben mindennapjai színre a megszokott rendben peregnek, az a fullasztó érzés uralkodik el rajta, hogy kiszolgáltatott báb csupán az arctalan erők körmönfont játszmájában.

És ha így gondolja, nem is téved nagyot. A carria fumerra kezdettől fogva maroknyi kevesek titkos hatalmi vetélkedése volt, már a legősibb időkben is, amikor sokkal nyersebb és durvább eszközökkel üzték, mint manapság.

A szedett-vedett flottában, amit a lángoló szemű Raquo Amanovik a majdani Szentföld barbár partjaira vezetett, sokféle népség verődött össze.

A közös élmény, ami egybefűzte őket, az üldöztetés és a kudarc keserősége volt; az összetartó kovász, mely megakadályozta szétszórásukat, honalapítójuk delejes erejű víziója. Ám sem a viszontagságok, sem a látomásos jövő nem tudta egységes egészé kovácsolni őket, s a próféta halála után az ígélet hónapban rohamos gyorsasággal szöktek szárba a viszály csírái. Szabadok akartak lenni, ezért hagyták el régi hazájukat; ezt a szabadságot azonban ki-ki másformán képzelte el. Ranagol tanítása, mely zavaros félremagyarázásokban terjedt közöttük, nemhogy visszaparancsolta volna a palackba ezt a szellemet, még erősítette is. Örök versengést hirdetett, a harc és a halál misztériumát, a győztesek feltétlen uralmát a vesztesek fölött. Az új honfoglalók számára ezt jelentette a Változások Törvénye; sok-sok évszázadba telt, míg legjobbjaik ráéreztek a mélyebb értelmére.

A korai kor belviszályai valódi háborúk voltak, menetelő hadseregekkel és szörnyű pusztítással. A Caperde-völgyért vívott sorozatos csaták kis híján romlásba döntötték egész Gorvikot. Az embertartalékok kimerültek, a hadigazdálkodás tönkretette a tartományokat, a politikai nézeteltérések nemzedékekre szóló gyűlölködéssé mérgedtek. Mire Akvilona és Warwik megállapodott a folyómedret követő határvonalban, már egyik oldalon sem voltak győztesek, csak legyőzöttek.

Bármennyire belebonyolódtak a véres rivalizálásba, a legkonokabb hercegeknek és bíborosoknak is föl kellett tenniük maguknak a kérdést: mi történne velük, ha az elhagyott óhaza ezt az időpontot választaná egy újabb megtorló hadjáratra?

A dilemmából kivezető utat, mint már annyiszor, ezúttal is a kráni tanítómesterek mutatták meg. Otthon nem számítottak emelkedett szellemnek, különben nem kényszerültek volna számkivetésbe; itt azonban, a barbár ösztönlények körében, bölcsességük jelzőmáglyaként világolt. Gorvik túl kicsiny az ilyen torzsalkodásokhoz, mondták; a káosz csupán akkor termékeny, ha rend fakad belőle; az emelkedés ösvényét mindenki magányosan járja, tömegekre támaszkodni a gyöngesség jele. Ekképpen beszéltek a száműzött kráni bölcsék; a hercegek és bíborosok pedig hajlottak a szavukra és megfogadták a tanácsukat.

Ha mégsem, akkor meghaltak. Nem azonnal persze: előbb rá kellett ébreszteni őket a tévedésükre. A kráni bölcsék súlyt helyeztek rá, hogy a lecke mélyen bevésődjön az eljövendő nemzedékek emlékezetébe.

Így született az árnyékáború hagyománya. A kívülállók nem véletlenül hasonlítják a Szentföldet viperafészekhez: a nyugodtnak tetsző felszín alatt temérdek ellentétes érdek és indulat fortyog, a

családi vérviszályoktól kezdve az egyházi intrikákon át a sértett szeretők bosszúszomjáig. Másutt, más körülmények közt ezek előbb-utóbb nyílt háborúságba torkollanak; Gorvikban azonban megmaradnak az árnyékok leple alatt. A Kosfejes Úrnak hódoló bárók, prelátusok és szépasszonyok nem követik el még egyszer azt a hibát, mint őseik a Caperde völgyében. Ha nézeteltérések támadnak – amint az nap mint nap megesik velük –, óvakodnak nyílt színen megvívni a csatáikat. Beérik a bölcsőbb, finomabb fegyverekkel.

Tör, méreg és mosoly... Carria fumerra...

2008.04.18.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: DV Fórum, Ynev téma, 47.

hozzászólás

Szerkesztette: Magyar Gergely